

godt niveau, ikke mindst i forhold til andre lande, vi kan sammenligne os med. De fleste ældre er velfungerende, uanset at vi, som hr. Villy Søvndal var inde på det, bestemt kan pege på en række situationer, der ikke er tilfredsstillende. For det er jo rigtigt, som hr. Villy Søvndal sagde det: Der er ældre, der svigtes, der er ældre, der er ensomme, der er ældre, der har brug for yderligere hjælp, og vi ser det ikke mindst i de store byer, hvor netop det spørgsmål står på dagsordenen.

Kort sagt: Der er fortsat meget, der skal gøres, men jeg føler, at vi er på rette vej. Tempoet, vi kan realisere vore mål i, og fremgangene vil selvsagt også være bestemt af det samlede økonomiske grundlag i vort samfund. Vi vil fortsætte udviklingen af ældreområdet ad den vej.

Socialministeren vil nu gå mere detaljeret ind i besvarelsen af forespørgernes spørgsmål:

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg synes også, det er godt, at vi får en generel debat om de ældres vilkår i dag. Regeringen har jo i hvert fald to vigtige lovforslag til behandling i Folketinget og et tredje på vej gennem Folketinget, og det er forslag, hvor jeg håber og regner med, at stort set hele Folketinget kan bakke op bag de forslag, men det er godt her at få mulighed for en generel debat om principperne bag.

Jeg opfatter først og fremmest den debat, vi har i dag, som en debat om ældre. Jeg vil blot nævne, at en stor del af de initiativer og den indsats, der sker på hjemmehjælpsområdet, boligområdet og på andre områder, naturligvis også retter sig mod de handicappede og en forbedring af deres vilkår.

Inden jeg skal komme ind på de konkrete initiativer, regeringen har i gang, vil jeg gerne begynde med at slå nogle generelle ting fast. For det første er det meget vigtigt, at vi ikke taler om de ældre som én ensartet, homogen gruppe. Det er jo netop sådan, at størstedelen af de ældre er friske, velfungerende ældre, der klarer sig uden nævneværdig offentlig hjælp eller helt uden, og så er der en mindre gruppe ældre, som har særligt behov for hjælp, og som ikke altid får den hjælp, de har behov for.

Det billede kan man også læse sig til i den store undersøgelse, af de 80-100-åriges levevilkår, der er offentliggjort for nylig, en undersøgelse, der retter sig mod de ældste ældre og dermed også mod de svage stillede ældre.

Langt de fleste af de ældre, der er interviewet, og det er 1.800 personer i 75 forskellige kommuner, siger, at de er tilfredse og trygge. Det synes jeg er værd at lægge mærke til. Undersøgelsen viser, at vi er på rette vej, og at vi er nået et godt stykke.

Men der er også ældre, der ikke er tilfredse, fordi de ikke får den nødvendige hjemmehjælp, fordi de mangler en plads på et plejehjem, og fordi de føler sig ensomme og isolerede.

Derfor skal vi fortsætte med at forbedre og udvikle ældreområdet, og vi skal især prioritere de svage stillede ældre, dem, der ikke kan klare sig uden hjælp fra det offentlige.

Det andet, jeg godt vil slå fast, er, at vi må se i øjnene, at det ikke er alle de problemer, som de ældre har – eller for den sags skyld befolkningen har – der kan løses gennem lovgivning alene. Hvis vi påstår det, skaber vi nogle falske forventninger. Hvis de ældre skal føle tryghed, kræver det, at flere end lovgiverne gør en indsats. Det kræver en indsats fra kommunerne, men det kræver også en indsats fra familie, pårørende og frivillige organisationer.

Endelig må vi også holde fast i, at tilrettelæggelsen af den konkrete ældrepolitik er et anliggende for kommunerne. Folketinget har valgt at indrette vores samfund med et stærkt lokalt selvstyre, og det betyder, at de rammer og den lovgivning, vi vedtager her i Folketinget, bliver fyldt op konkret ude i kommunerne, sådan at en sammenhængende, god ældrepolitik forudsætter et tæt samarbejde med kommunerne, og at kommunerne fylder lovene ud efter de hensigter, der lå i lovene, da Folketinget vedtog dem.

Men regering og Folketing har så et ansvar for at sikre nogle økonomiske lovgivningsrammer for kommunerne. En af de vigtigste måder at gøre det på er jo ved at sørge for, at der er en økonomisk politik og nogle aftaler med kommunerne – de årlige aftaler – der sikrer et økonomisk råderum for kommunerne til at føre en forsvarlig ældrepolitik.

Det er netop det, der er sket i de senere år, hvor kommunerne faktisk har fået et større økonomisk råderum. Senest i aftalen for 1996 er der mulighed for et reelt løft i kommunernes netto-driftsudgifter på 1,7 mia. kr. Det vil sige, at de har fået et bedre økonomisk råderum, og det ser faktisk også ud til, at kommunerne er indstillet på at bruge det råderum.

Hvis vi ser på de budgetter, man har forhandlet ude i kommunerne, viser det sig faktisk, at der allerede nu tegner sig en udvidelse på 400